ყურანი ქერიმის

ანბანი

ყურანი ქერიმის

ანბანი

გამოიცა აჭარის ა. რ. სასულიერო სამუფთო სამმართველოს ინიციატივით და მუსლიმანთა სასულიერო სამუფთო ფონდ „ბარაქას“ ფინანსური მხარდაჭერით.

ბათუმი – 2009

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

رَبِّ يَسِّرْ وَلَا تُعَسِّرْ رَبِّ تَمِّمْ بِالْخَيْرِ

ءا	ب	ت	ث	ج
ح	خ	د	ذ	ر
ز	س	ش	ص	ض
ط	ظ	ع	غ	ف
ق	ک ك ـک		ل	مـ م
ن	ه هـ	و	لا	ي

ᲛᲣᲡᲚᲘᲛᲐᲜᲔᲑᲘᲡ ᲬᲛᲘᲜᲓᲐ ᲬᲘᲒᲜᲘ ᲧᲣᲠᲐᲜᲘ – გარდმოვლენილია არაბულ ენაზე. არაბული ენის ანბანი შედგება 28 ასო-ბგერისგან, რომლებიც აღნიშნავს მხოლოდ თანხმოვან ბგერებს. არაბული ენის ყოველ ბგერას აქვს წარმოთქმის განსაზღვრული ადგილი. იმისათვის, რათა გამოვიმუშაოთ სწორი კითხვის ჩვევა, აუცილებელია ყურანის კითხვას შევუდგეთ მასწავლებლის ხელმძღვანელობით, მასზე მოსმენითა და შემდეგ გამეორებით.

ظ	ض	د	ط	ت
ص	س	ث	ق	ك
ز	ذ	هـ ه	خ	ح
ءا	ن	و	لا	ى
ب	ج	ف	ر	ع
ش	ک	م مـ	غ	ل

„ყურანი იკითხეთ სასიამოვნო ხმით და ლამაზად“.

(ბუხარი)

წაიკითხეთ ქვემოთ მოცემული ასოებგერები:

ث	ج	ر	ن	ذ	ح	ب
غ	س	خ	ك	ز	ى	د
ص	ق	مـ م	ط	ف	و	ت
ء ا	ظ	ه هـ	ض	ل	ش	ع

წაიკითხეთ ასო-ბგერები და შეადარეთ მათი წარმოთქმა:

ق ك	ض ظ	د ض	ت ط

ذ ز ظ	ح خ هـ	ث س ض

ქვემოთ მოცემული ასო-ბგერები ყოველთვის იკითხება მაგრად.

ق	غ	ظ	ط	ض	ص	خ

ასო-ბგერა ر „რა„ და ل „ლამ“ შეიძლება წარმოითქვას როგორც მაგრად ასევე რბილად.

ასო-ბგერების ხმოვნებით წაკითხვა

ფეთჰა - ქესრა - დამმა

اَ اِ اُ	بَ بِ بُ	تَ تِ تُ
ثَ ثِ ثُ	جَ جِ جُ	حَ حِ حُ
خَ خِ خُ	دَ دِ دُ	ذَ ذِ ذُ
رَ رِ رُ	زَ زِ زُ	سَ سِ سُ
شَ شِ شُ	صَ صِ صُ	ضَ ضِ ضُ
طَ طِ طُ	ظَ ظِ ظُ	عَ عِ عُ
غَ غِ غُ	فَ فِ فُ	قَ قِ قُ
كَ كِ كُ	لَ لِ لُ	مَ مِ مُ
نَ نِ نُ	وَ وِ وُ	هَ هِ هُ
ىَ ىِ ىُ	لَا لِا لُا	فُ رِ ضَ

ფეთჰა َ

ფეთჰა ისმება ასოს თავზე და აღნიშნავს მოკლე ხმოვან „ა“-ს.

اَجَرَ	اَبَدَ	اَنَسَ	اَحَدَ	اَدَبَ
وَرَقَ	وَقَبَ	رَزَقَ	صَدَقَ	خَلَقَ
وَرَدَ	وَزَنَ	تَرَكَ	دَرَجَ	دَرَكَ
كَسَبَ	حَلَبَ	حَسَدَ	جَسَدَ	جَلَسَ
حَشَرَ	بَصَرَ	بَعَثَ	كَسَرَ	كَتَبَ
رَفَثَ	وَلَدَ	نَزَلَ	قَدَرَ	عَدَلَ
غَفَرَ	فَتَحَ	ضَرَبَ	دَخَلَ	وَجَدَ

ხეირიანია თქვენგან ის, ვინც სწავლობს და ასწავლის ყურანს.

(ბუხარი)

გამაგრძელებელი ასო (ا)

გრძელი ხმოვანი „ა“ იწერება ასო „ალიფ“-ისა და მის წინამდებარე ასოს თავზე დასმულ „ფეთჰა“ ნიშნით. გრძელი ხმოვანი მოკლესგან იმით განსხვავდება, რომ ის იკითხება ორმაგი გაგრძელებით..

دَام	رَام	زَادَ	زَارَ	ذَاقَ
تَابَ	طَابَ	رَاحَ	فَاتَ	مَاتَ
اَجَابَ	اَرَادَ	اَخَافَ	بَاعَدَ	بَاعَدَ
تَابَ	قَالَا	بَلَغَا	كَانَا	قَامَا
تَوَاعَدَ	قَابَلَ	حَافَظَ	قَاتَلَ	كَاتَبَ
مَاكَانَ	مَاشَاءَ	مَاقَامَ	مَاكَذَبَ	مَاقَالَ
صَافَحَ	ظَاهَرَ	جَاوَزَ	نَاصَرَ	جَالَسَ

„ალლაჰი ყურანით ზოგ ხალხს აამაღლებს, ზოგს დაამცირებს.“

(მუსლიმი,)

ქესრა

ქესრა ისმება ასოს ქვეშ და აღნიშნავს მოკლე ხმოვან „ი“-ს.

اَذِنَ	اَزِفَ	اَثِمَ	رَدِفَ	رَكِبَ
حَسِبَ	رَحِمَ	حَمِدَ	حَفِظَ	خَدِمَ
شَرِبَ	شَبِعَ	لَبِسَ	قَبِلَ	سَمِعَ
فَهِمَ	عَلِمَ	عَجِبَ	شَفِقَ	خَشِىَ
وَرِثَ	وَرِشَ	وَرِمَ	نَشِطَ	نَسِىَ
لَزِمَ	سَلِمَ	لَحِنَ	لَعِبَ	رَضِىَ
كَوَاكِبَ	سَلَا سِلَ	مَشَارِقَ	مَغَارِبَ	مَسَاكِنَ

ვინც რამაზნს გულთან ახლოს მიიტანს, მადლს ალლაჰისაგან დაელოდება და თარავიჰ ნამაზს ილოცავს, წარსული ცოდვები მიეტევება.

(მუსლიმი მუსაფირუნი)

გამაგრძელებელი ასო (ى) ،(ي)

გრძელი ხმოვანი „ი“ იწერება ასო „ია“-თი და მის წინამდებარე ასოს თავზე დასმულ „ქეს-რა“ ნიშნით – გრძელი ხმოვანი მოკლისაგან იმით განსხვავდება, რომ ის იკითხება ორმაგი გაგრძელებით.

قيلَ	خيفَ	نيلَ	كيدَ	كيلَ
كَافى	وَافى	شَافى	نَادى	نَابى
رَاجى	غَازى	نَاجى	اَبى	لَفى
يَتيمُ	يَقينُ	جَحيمُ	نَعيمُ	عَظيمُ
اَبَابيلَ	قَوَاريرَ	مَصَابيحَ	صَابِرينَ	رَاكِعينَ
اِلى	عَلى	تَعَالى	يَسْعى	هُدى
مُوسى	عِيسى	طُوبى	مَوْلى	بُشْرى

ნუ გადააქცევთ თქვენს სახლებს საფლავებად. (ნუ დაივიწყებთ ალლაჰს, იკითხეთ ყურანი). ეშმაკი გარბის იმ სახლიდან, სადაც იკითხება სურა „ბაყარა“.
(მუსლიმი)

დამმა ـُـ

ალნიშნავს მოკლე ხმოვან „უ“-ს, იგი და-
ისმება თანხმოვანი ასოს თავზე. იწერება
დაპატარავებული ასო „ვავ“-ის მსგავსად.

اُذِنَ	اُخِذَ	اَدُبَ	اَرُبَ	اُمِرَ
حَسُنَ	كَبُرَ	ضَعُفَ	كَثُرَ	عَظُمَ
شُكِرَ	ذُكِرَ	حُشِرَ	غُلِبَ	جُمِعَ
وُضِعَ	وُصِفَ	وُرِدَ	وُرِثَ	وُجِدَ
رُسُلُ	صُحُفِ	نُزِلَ	ثُلُثُ	خُلِقَ
يَصِفُ	يَرِدُ	يَقِفُ	يَلِدُ	يَجِدُ
يُطَافُ	يُقَالُ	تُشِيرُ	اُجِيبَ	يُعِيدُ

ჯამაათით ნალოცი ნამაზი, მარტოდ ნალოც
ნამაზთან შედარებით, ოცდაშვიდჯერ მაღლა დგას.

(ბუჰარი, ქზანი 30)

გრძელი ხმოვანი „უ“

გრძელი ხმოვანი „უ“ იწერება ასო „ვავ“-ით და მის წინამდებარე ასოს თავზე დასმულ „დამმა“ ნიშნით. გრძელი ხმოვანი მოკლესგან იმით განსხვავდება, რომ ის იკითხება ორმაგი გაგრძელებით.

اَعُوذُ	نَعُوذُ	اَقُولُ	يَقُولُ	يَكُونُ
نُوحُ	لُوطُ	هُودُ	رُوحُ	نُورُ
قَالُوا	جَابُوا	كَانُوا	عَمِلُوا	جَلَسُو
يَصُومُونَ	تَصُومُونَ	يَمُوتُونَ	يَسُومُونَ	يَعُودُونَ
يَلِدُونَ	يَصِفُونَ	يَجِدُونَ	يَقِفُونَ	يَرِدُونَ
خَاشِعُونَ	خَالِدُونَ	خَامِدُونَ	سَامِدُونَ	رَاجِعُونَ
يُرِيدُونَ	يُمِيتُونَ	يُحِيطُونَ	يُقِيمُونَ	يُجِيبُونَ

ის, ვისაც გულში ყურანისეული არაფერი გააჩნია, გაპარტახებული სახლის მსგავსია.

(ბუხარი)

„სუქუნი“ (ჯეზმ) ـْـ

ეს ნიშანი იწერება ასოს თავზე. აღნიშნავს ხმოვნის არარსებობას. მის ქვეშ იკითხება მხოლოდ ბოლო თანხმოვანი ასო-ბგერა.

اِذَنْ	كَىْ	لَمْ	لَنْ	اَنْ
هِمْ	زِدْ	اِذْ	مِنْ	اِنْ
هُمْ	مُرْ	خُذْ	كُنْ	قُلْ
سَوْف	نَحْنُ	بَعْدَ	كَيْفَ	نِعْمَ
قَدْ قَامَتْ	مَنْ صَامَ	مَنْ مَاتَ	اِنْ تَغْفِرْ	اِنْ يَقُلْ
لَمْ يَدْخُلُوا	لَنْ يَعُودَ	وَلَمْ يَكُنْ	وَلَمْ يُولَدْ	لَمْ يَلِدْ
وَجَدْتُمْ	عَلَيْهِمْ	اَنْعَمْتَ	مُهْتَدُونَ	نَسْتَعِينُ

اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ c وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ c
اَلَّذِى أَنْقَضَ ظَهْرَكَ c وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ c

შედდე (გაორმაგება) ـــّــ

ეს ნიშანი იწერება ასოს თავზე და აღნიშნავს თანხმოვანი ბგერის გაორმაგებას.

رَبَّ	رَدَّ	دَلَّ	اَنَّ	اِنَّ
سَرَّ	فَرَّ	جَلَّ	مَدَّ	شَدَّ
حَدَّثَ	قَدَّرَ	سَبَّحَ	بَلَّغَ	عَلَّمَ
يُحَدِّثُ	يُقَدِّرُ	يُسَبِّحُ	يُبَلِّغُ	يُعَلِّمُ
اَيُّوبُ	قُدُّوسُ	قَيُّومُ	اَلْحَىُّ	اَلْحَقُّ
قَدَّمَتْ	كُوِّرَتْ	عَنِّى	اِنِّى	رَبِّى
عَرَّفْتُمْ	يُفَرِّقُ	نُيَسِّرُ	يُكَذِّبُ	صَدَّقَتْ

فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا c إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا c
فَإِذَا فَرَغْتَ فَانْصَبْ c وَإِلٰى رَبِّكَ فَارْغَبْ c

„თენვინ ფეთჰა" ـًـ

იწერება ორი „ფეთჰის" სახით სიტყვის ბოლო ასოს თავზე და იკითხება, როგორც „ენ".

حَسَنًا	رَغَدًا	بَشَرًا	عَمَلًا	ثَمَنًا
كُتُبًا	نُزُلًا	عِلْمًا	كُفُوًا	سُبُلًا
عُلُوًّا	عَرَبِيًّا	حَقًّا	شَرًّا	جِدًّا
وَهَّابًا	تَوَّابًا	اَوْتَادًا	اَشْتَاتًا	اَفْوَاجًا
هُودًا	بَصِيرًا	سَمِيعًا	كَبِيرًا	رُجُومًا
عَظِيمًا	صَبْرًا	دُعَاءً	نِدَاءً	جَزَاءً
صَرْصَرًا	رُسُلًا	عُرُبًا	مُكْرِمًا	مُحْسِنًا

(وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْراً أَبَابِيلَ)

(وَكَانَ اللَّهُ عَفُوًّا غَفُورًا)

თენვინ ქესრა

იწერება ორი „ქესრის“ სახით სიტყვის ბოლო ასოს ქვეშ და იკითხება, როგორც „ინ“.

وَرَعٍ	وَرَقٍ	وَزْنٍ	وَرْدٍ	لَهَبٍ
وَاحِدًا	غَاسِقٍ	فَاسِقٍ	كَاذِبٍ	حَاسِدٍ
سَلَامٍ	كَلَامٍ	جَوَابٍ	كِرَامٍ	قِيَامٍ
تَضْلِيلٍ	سِجّٖيلٍ	قُرَيْشٍ	كَعَصْفٍ	مَأْكُولٍ
مَمْنُونٍ	مِنْ جُوعٍ	يَوْمَئِذٍ	مَسَدٍ	كَبَدٍ
صَفٍّ	شَرٍّ	غَنِيٍّ	جَدٍّ	عَلِيٍّ
اِمْكَانٍ	اِنْكَارٍ	اِسْلَامٍ	إِيمَانٍ	اِحْسَانٍ

(تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِنْ سِجّٖيلٍ * فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَأْكُولٍ)

(اَلَّذِى أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَآمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ)

თენვინ დამმა ـٌ

იწერება სიტყვის ბოლო ასოზე ორი „დამმის“ სახით ან „დამმა – კუდით“. იკითხება როგორც „უნ“.

اَزَلٌ	اَبَدٌ	اَرْضٌ	اُمٌّ	زَرْعٌ
غَالِبٌ	خَالِقٌ	حَامِدٌ	حَافِظٌ	كَاشِفٌ
رَازِقٌ	رَزَّاقٌ	غُفْرَانٌ	فُرْقَانٌ	مِيزَانٌ
شَهِيدٌ	شَدِيدٌ	خَبِيرٌ	حَمِيدٌ	مَجِيدٌ
سَلَامٌ	طَعَامٌ	مَتَاعٌ	لِبَاسٌ	كِتَابٌ
مَحَمَّدٌ	رَسُولٌ	وُجُودٌ	قُدُّوسٌ	سِنَةٌ
اَدَاءٌ	شِفَاءٌ	عُلُوٌّ	عَرَبِىٌّ	حُبٌّ

(فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ * فِيهَا سُرُرٌمَرْفُوعَةٌ)

(لَاتَأْخُذُهُ سِنَةٌوَلَانَوْمٌ * وَاللّٰهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ)

ნაცვალსახელი (ჰა)

თუკი სიტყვის ბოლოში დგას შერწყმული ნაცვალსახელი (ه) და მის წინამდებარე ასოს აქვს ხმოვანი ნიშანი, მაშინ იგი იკითხება გაგრძელებით, ხოლო თუ მის წინამდებარე ასოს არა აქვს ხმოვანი ნიშანი იკითხება ჩვეულებრივად.

رَبُّهُ	مَالُهُ	قَوْلُهُ	اَهْلُهُ	لَهُ
وَجْهَهُ	اَجْرَهُ	بَيْنَهُ	شَطْرَهُ	خَلْقُهُ
خَلْفَهُ	بَعْدَهُ	بِاِذْنِهِ	رُسُلِهِ	كُتُبِهِ
اَبِيهِ	زِينَتِهِ	سَبِيلِهِ	عِلْمِهِ	رِزْقِهِ
لَقِيَهُ	وَنُصْلِهِ	نُوَلِّهِ	بِعِبَادِهِ	بِرَحْمَتِهِ
فِيهِ	عَمِلَتْهُ	نُذِقْهُ	اِلَيْهِ	عَلَيْهِ
عَقَلُوهُ	عَلَّمْنَاهُ	اَنْجَيْنَاهُ	يُغْنِيهِ	يَهْدِيهِ

(وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ) (آمَنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا)

(وَمَا يُغْنِى عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى)

გაგრძელების ნიშანი ـٓ

იწერება ხმოვნიან ასოზე, აღნიშნავს ხმოვნის ოთხმაგი გაგრძელებით წაკითხვას.

اَوْلِيَآءَ	جِیٓءَ	سُوٓءَ	شَآءَ	جَآءَ
اَبْنَآؤُكُمْ	اٰبَآؤُكُمْ	اِذَاجَآءَ	لَآاَعْبُدُ	يَآاَيُّهَا
اُولٰٓئِكَ	مَلٰٓئِكَةٌ	اَلْحَآقَّةُ	كَآفَّةً	دَآبَّةٌ
قَآئِمَةً	سَوَآءً	اِنَّآ اِلَيْهِ	شُهَدَآءُ	يَشَآءُ

ნიშანი ـٰـٖ

ვერტიკალური სახის ხაზი, იწერება ასოს ზე-მოთ ან ქვემოთ, აღნიშნავს ხმოვნების „ფეთჰას“ ან „ქესრას“ გაგრძელებით კითხვას.

هٰهُنَا	هٰذَا	اٰيَاتٌ	اٰدَمَ	اٰمَنَ
اٰتٍ	سَمٰوَاتٌ	لُقْمٰنُ	قُرْاٰنٌ	رَحْمٰنٌ
اٰتٰهُمْ	اِلٰهُكُمْ	هٰرُونُ	اِسْمٰعِيلُ	اِبْرٰهِيمَ
وَالضُّحٰى	حَيٰوةٌ	زَكٰوةٌ	صَلٰوةٌ	فَاٰوٰيكُمْ

ქვემოთ მოყვანილ მაგალითებში ასო „ალი-ფი“ (ا) და „ალიფ-ლამი“ (ال) თუკი მათზე არ არის ხმოვანი ნიშანი, არ იკითხება.

قَالُو	قَامُوا	اٰمَنُوا	رَاَوْا	خَلَوْا
وَالْحَمْدُ	وَالْبَعْثُ	وَاغْفِرْلَنَا	وَارْحَمْنَا	وَارْعَوْا
وَالسَّلَامُ	وَالشَّمْسُ	وَالنَّاسُ	وَالتِّينِ	وَالزَّيْتُونِ
وَالنَّجْمِ	وَالذَّاكِرُ	وَالزَّاهِدُ	وَالصَّيْفِ	تَهْتَدُوا

ლაფზეთულლაჰ (الله)

ასო „ლამი“ სიტყვა „ალლაჰ“-ში „ფეთჰასა“ და „დამმის“ შემდეგ იკითხება მაგრად, „ქესრას“ შემდეგ კი – რბილად.

اَللّٰهُ	بِاللّٰهِ	تَاللّٰهِ	مِنَ اللّٰهِ	اَهْلُ اللّٰهِ
لَكِنَّ اللّٰهَ	رَضِىَ اللّٰهُ	نِعْمَةَ اللّٰهِ	رَسُولُ اللّٰهِ	يُثَبِّتُ اللّٰهُ
نَصْرُاللّٰهِ	اٰيَاتُ اللّٰهِ	بِعِلْمِ اللّٰهِ	بِاِذْنِ اللّٰهِ	وَلِلّٰهِ
مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ	مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ	عِنْدَاللّٰهِ	عَبْدُاللّٰهِ	شَعَائِرِاللّٰهِ

ეზანი
(იკითხება ნამაზის დროის დადგომისთანავე)

اَللّٰهُ اَكْبَرُ، اَللّٰهُ اَكْبَرُ
اَللّٰهُ اَكْبَرُ، اَللّٰهُ اَكْبَرُ
أَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهِ
أَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهِ
أَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللّٰهِ
أَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللّٰهِ
حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ
حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ
حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ
حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ
اَللّٰهُ اَكْبَرُ، اَللّٰهُ اَكْبَرُ
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ

ყამეთი
(იკითხება ფარძების ლოცვის წინ)

اَللّٰهُ اَكْبَرُ، اَللّٰهُ اَكْبَرُ
أَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
أَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللّٰهِ
حَيَّ عَلَى الصَّلَاةِ
حَيَّ عَلَى الْفَلَاحِ
قَدْ قَامَتِ الصَّلَاةِ
اَللّٰهُ اَكْبَرُ، اَللّٰهُ اَكْبَرُ
لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ

ეზნის შემდეგ საკითხავი ვედრება

اَللّٰهُمَّ رَبَّ هٰذِهِ الدَّعْوَةِ التَّامَّةِ وَالصَّلَاةِ الْقَائِمَةِ
آتِ مُحَمَّدًا نِ الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ والدَّرَجَةَ
الرَّفِيعَةَ وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا نِ الَّذِى وَعَدْتَهُ

ალლაჰის სადიდებელი სიტყვები

რუქუღის დროს წარმოითქმება სამჯერ ან ხუთჯერ:	سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ
რუქუღიდან გასწორების დროს:	سَمِعَ اللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ
რუქუღის შემდეგ დგომისას:	رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ
სუჯუდის დროს წარმოითქმება სამჯერ ან ხუთჯერ:	سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى
ნამაზის დასრულებისას:	اَلسَّلاَمُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللهِ
ნამაზის ბოლოს სელამის მიცემის შემდეგ:	اَللَّهُمَّ اَنْتَ السَّلاَمُ وَ مِنْكَ السَّلاَمُ تَبَارَكْتَ يَا ذَا الْجَلاَلِ وَ الْاِكْرَامِ

ვედრების მნიშვნელობა

1. ქება – დიდება ჩემს ძლევამოსილ ალლაჰს;
2. ალლაჰი უსმენს მას, ვინც მას უძღვნის ქება–დიდებას;
3. ო, ჩვენო ღმერთო, მხოლოდ შენ ხარ შესაქები;
4. ქება-დიდება ჩემს უზენაეს ალლაჰს;
5. მშვიდობა და მოწყალება თქვენ ალლაჰისაგან;
6. ალლაჰ! შენ მშვიდობისმყოფელი ხარ და მშვიდობაც შენგან არის. ო, დიდებულებისა და პატივის მფლობელო!

ნამაზის წინ ან მის შემდეგ საკითხავი ვედრება

"إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضَ حَنِيفًا مُسْلِمًا
وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلّٰهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذٰلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ"

ვედრება და ქება - დიდება ნამაზის დროს

"سُبْحَانَكَ اللّٰهُمَّ وَبِحَمْدِكَ وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى
جَدُّكَ وَلَا اِلٰهَ غَيْرُكَ"

ეთთეჰიათუ

اَلتَّحِيَّاتُ لِلّٰهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا
النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ اَلسَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللّٰهِ
الصَّالِحِينَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

ალლაჰუმმესელლი - ალლაჰუმმებარიქ

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى اٰلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى اٰلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ
اَللّٰهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى اٰلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى اٰلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

თეჰეჯჯუთზე საკითხავი ვედრება

اَللّٰهُمَّ اهْدِنِي فِيمَنْ هَدَيْتَ، وَعَافِنِي فِيمَنْ عَافَيْتَ، وَتَوَلَّنِي فِيمَنْ تَوَلَّيْتَ، وَبَارِكْ لِي فِيمَا أَعْطَيْتَ، وَقِنِي شَرَّ مَا قَضَيْتَ، فَإِنَّكَ تَقْضِي وَلَا يُقْضَى عَلَيْكَ، وَإِنَّهُ لَا يَذِلُّ مَنْ وَالَيْتَ، وَلَا يَعِزُّ مَنْ عَادَيْتَ، تَبَارَكْتَ رَبَّنَا وَتَعَالَيْتَ، فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا قَضَيْتَ، نَسْتَغْفِرُكَ اللّٰهُمَّ وَنَتُوبُ إِلَيْكَ، وَصَلَّى اللّٰهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى اٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ

დაწოლის წინ საკითხავი ვედრება

اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ وَمَا أَسْرَفْتُ وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ، وَمِنَ الْمَغْرَمِ وَالْمَأْثَمِ

რწმენის პირობები

اَللّٰهُ اَكْبَرْ

اٰمَنْتُ بِاللّٰهِ وَمَلٰٓئِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ
وَبِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ مِنَ اللّٰهِ تَعَالٰى وَالْبَعْثُ
بَعْدَالْمَوْتِ حَقٌّ ۝ اَشْهَدُ اَنْ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
۝ وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ ۝

„მე მწამს ალლაჰის, მისი ანგელოზების, მისი წიგნების, მისი შუამავლების, განკითხვის დღის, ბედისწერისა და იმის,რომ სიკეთე და ბოროტება ალლაჰის მიერაა და რომ სიკვდილის შემდგომი გაცოცხლება ჭეშმარიტებაა. ვმოწმობ, რომ არ არსებობს ღვთაება ალლაჰის გარდა და ვმოწმობ, რომ მუჰამმედი მისი მსახური და შუამავალია.“

„არავისზე შეიძლება მიბაძვა, გარდა ორი (თვისებით განსხვავებული) ადამიანისა: მასზე, ვისაც ალლაჰმა აჩუქა ყურანის ცოდნა და დაკავებულია მისით (ე. ი. ცხოვრობს ყურანით) დღისითა და ღამით. და მასზე, ვისაც ალლაჰმა აჩუქა სიმდიდრე,რომელსაც ხარჯავს (ალლაჰის გზაზე) დღისითა და ღამით.“

(ბუჰარი მუსლიმი)

სურა 107 ალ-ფათიჰა

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١﴾ اَلرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ
﴿٢﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٣﴾ اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ
نَسْتَعِينُ ﴿٤﴾ اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿٥﴾
صِرَاطَ الَّذِينَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ
عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّٓالِّينَ ﴿٦﴾

„ერთხელ ალლაჰის შუამავალმა მიმართა თავის თანამიმდევრებს: მითხარით, რომელიმე თქვენგანის კართან რომ მიედინებოდეს მდინარე და ის ბანაობდეს მასში დღეში ხუთჯერ, შერჩებოდა მას რაიმე ჭუჭყი?

- არა, არ შერჩებოდა! – უპასუხეს მათ.

- ასევე, ხუთი დროული ნამაზით ალლაჰი ჩამორეცხს ადამიანს ცოდვებს,- თქვა ალლაჰის შუამავალმა.“

(ბუჰარი)

სურა 105 ალ-ფილ

بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيمِ

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحَابِ الْفِيلِ ﴿١﴾ اَلَمْ
يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ﴿٢﴾ وَاَرْسَلَ عَلَيْهِمْ
طَيْرًا اَبَابِيلَ ﴿٣﴾ تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِنْ سِجّيلٍ
﴿٤﴾ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَاْكُولٍ ﴿٥﴾

სურა 106 ყურაიშ

بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيمِ

لِاِيلَافِ قُرَيْشٍ ﴿١﴾ اِيلَافِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاۤءِ
وَالصَّيْفِ ﴿٢﴾ فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هٰذَا الْبَيْتِ ﴿٣﴾
اَلَّذِيۤ اَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَاٰمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ﴿٤﴾

სურა 107 ალ-მაღუნ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اَرَاَيْتَ الَّذ۪ي يُكَذِّبُ بِالدّ۪ينِ ﴿١﴾ فَذٰلِكَ الَّذ۪ي
يَدُعُّ الْيَت۪يمَ ﴿٢﴾ وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْك۪ينِ
﴿٣﴾ فَوَيْلٌ لِلْمُصَلّ۪ينَ ﴿٤﴾ اَلَّذ۪ينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ
سَاهُونَ ﴿٥﴾ اَلَّذ۪ينَ هُمْ يُرَٓاؤُ۫نَ ﴿٦﴾ وَيَمْنَعُونَ
الْمَاعُونَ ﴿٧﴾

სურა 108 ალ-ქევსერ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اِنَّٓا اَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ﴿١﴾ فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ﴿٢﴾
اِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْاَبْتَرُ ﴿٣﴾

სურა 109 ალ-ქაფირუნ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

قُلْ يَٓا اَيُّهَا الْكَافِرُونَ ﴿١﴾ لَٓا اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٢﴾
وَلَٓا اَنْتُمْ عَابِدُونَ مَٓا اَعْبُدُ ﴿٣﴾ وَلَٓا اَنَا۬ عَابِدٌ مَا
عَبَدْتُمْ ﴿٤﴾ وَلَٓا اَنْتُمْ عَابِدُونَ مَٓا اَعْبُدُ ﴿٥﴾ لَكُمْ
د۪ينُكُمْ وَلِيَ د۪ينِ ﴿٦﴾

სურა 110 ან-ნასრ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

اِذَا جَٓاءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَالْفَتْحُ ﴿١﴾ وَرَاَيْتَ النَّاسَ
يَدْخُلُونَ ف۪ي د۪ينِ اللّٰهِ اَفْوَاجاً ﴿٢﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ
رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ ؕ اِنَّهُ كَانَ تَوَّاباً ﴿٣﴾

სურა 111 თებბეთ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

تَبَّتْ يَدَٓا اَب۪ي لَهَبٍ وَتَبَّ ﴿١﴾ مَٓا اَغْنٰى عَنْهُ مَالُهُ
وَمَا كَسَبَ ﴿٢﴾ سَيَصْلٰى نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٣﴾
وَامْرَاَتُهُ ۜ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ﴿٤﴾ ف۪ي ج۪يدِهَا حَبْلٌ
مِنْ مَسَدٍ ﴿٥﴾

სურა 112 ალ-იხლას

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ﴿١﴾ اَللّٰهُ الصَّمَدُ ﴿٢﴾ لَمْ يَلِدْ
وَلَمْ يُولَدْ ﴿٣﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا اَحَدٌ ﴿٤﴾

სურა 113 ალ-ფელექ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

قُلْ اَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ
﴿٢﴾ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ اِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِنْ شَرِّ
النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ اِذَا
حَسَدَ ﴿٥﴾

სურა 114 ან-ნას

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

قُلْ اَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٢﴾
اِلٰهِ النَّاسِ ﴿٣﴾ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ
﴿٤﴾ اَلَّذٖي يُوَسْوِسُ فٖي صُدُورِ النَّاسِ ﴿٥﴾ مِنَ
الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿٦﴾

აიათ ალ-ქურსი

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

اَللّٰهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۚ اَلْحَيُّ الْقَيُّومُۚ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا
نَوْمٌۜ لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِۜ مَنْ ذَا
الَّذ۪ي يَشْفَعُ عِنْدَهُٓ اِلَّا بِاِذْنِه۪ۜ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْد۪يهِمْ
وَمَا خَلْفَهُمْۚ وَلَا يُح۪يطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِه۪ٓ اِلَّا بِمَا
شَٓاءَۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَۚ وَلَا يَؤُ۫دُهُ
حِفْظُهُمَاۚ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظ۪يمُ ﴿٢٥٦﴾

სურა „ბაყარას“ 255-ე აიათს „ალ-ქურსს“ უწოდებენ. ეს წმინდა ყურანის განსაკუთრებული აიათია, რომელშიც ლაპარაკია ერთღმერთიანობაზე, ალლაჰის თავისებურებებსა და უსაზღვრო ძლევამოსილებაზე. შუამავალი მუჰამმედი ურჩევდა ალის: „შეასწავლე ეს აიათი შენს ცოლს, შვილებს, ნათესავებსა და მეზობლებს, იმიტომ, რომ ამ აიათზე ძლიერი და დიდებული აიათი ჯერ არ გარდმოვლენილა.“

(აჰმად ბინ ჰანბელი)

32 ფარძი, რომელიც უნდა იცოდეს ყოველმა მუსლიმანმა

რწმენის ექვსი ბურჯი:
1. ალლაჰის არსებობის დაჯერება; 2. ალლაჰის ანგელოზების დაჯერება; 3. ალლაჰის წიგნების დაჯერება; 4. ალლაჰის შუამავლების დაჯერება; 5. განკითხვის დღის დაჯერება; 6. ბედისწერის, კარგისა და ცუდის – როგორც ალლაჰის მიერ არსებულის დაჯერება.

ისლამის ხუთი ბურჯი:
1. ქელიმეი შეჰადეთი (რწმენის დამოწმება); 2. ხუთი დროული ნამაზის ლოცვა; 3. მარხვა (ყოველწლიურად რამაზნის თვეში); 4. ზექათის გადახდა (შეძლებული მუსლიმანების მიერ თავიანთ ქონებაზე დაწესებული ნაწილის გაცემა განსაზღვრული ჯგუფის ადამიანების სასარგებლოდ); 5. ჰაჯობა (ვისაც აქვს შესაძლებლობა სიცოცხლეში ერთხელ მაინც).

აბდესის (განბანვის) ფარძები:
1. პირისახის დაბანა 1-ჯერ; 2. ხელების დაბანა იდაყვების ჩათვლით 1-ჯერ; 3. თავის 1/4 ნაწილის სველი ხელით ჩამოწმენდა (მესჰი); 4. ფეხების დაბანა კოჭების ჩათვლით 1-ჯერ.

ღუსლის (დიდი განბანვის) ფარძები:
1. პირის გამოვლება წყლით ხორხამდე; 2. ცხვირის წყლით ღრმად გამოვლება; 3. მთლიანი სხეულის დაბანა (სხეულზე მშრალი ადგილის დაუტოვებლად).

თეიმუმის ფარძები:
1. მიზნის დასახვა (ნიეთი); 2. ხელის გულებით სუფთა მიწაზე ორჯერ შეხება, პირველი შეხების შემდეგ სახის მოწმენდა, მეორე შეხების შემდეგ მკლავების მოწმენდა.

ნამაზის 12 ფარძი:
მათგან 6 ნამაზის წინა (გარე) ფარძი, 6 – ნამაზის შიდა ფარძი.

ნამაზის წინა გარე ფარძები:
1. ჰადესიდან გასუფთავება (აბდესის, ღუსლის, თეიმუმის შესრულება); 2. ნეჯასეთიდან გასუფთავება (სხეულის, ტანსაცმლისა და სალოცავი ადგი-ლის ჭუჭყისგან გასუფთავება); 3. აურეთის დაფარვა: სხეულის რჯულით განსაზღვრული ნაწილის დაფარვა; 4. მიმართულება ყიბლისკენ: ნამაზის შესრულებისას ყიბლის მიმართულებით დგომა; 5. დრო: ნამაზის შესრულება განსაზღვრული დროის შუალედში; 6 მიზნის დასახვა (ნიეთი): რომელი ნამაზიც სრულდება, იმის შესაბამისად და მისი გულით გახსენება.

ნამაზის შიდა ფარძები:
1. იფთითაჰ თექბირი: ლოცვის დაწყებისას თექბირის (ალლაჰუექბერ) თქმა; 2. ყიამი: ლოცვისას გარკვეული დროით ფეხზე დგომა; 3. ყირაათი: ლოცვისას ფეხზე მდგომი ყურანის აიათების კითხვა; 4. რუქუღი: წელში მოხრა; 5. სუჯუდი: მუხლებით, ხელებით, შუბლით, ცხვირითა და ფეხის თითებით ერთდროულად მიწიერი თაყვანისცემა; 6. ყადეი აახირე: ნამაზის ბოლოს ჯდომა „ეთთეხიათუს“ კითხვისათვის საჭირო დროით.